

Publicerad 2013-06-18 21:37 av K.Panzar

Spionen

Spionen vandrar på Marklandsgatan.

Han är ensam i sin
coola stil.

På kroppen har han en vit kostym.

På huvudet en hatt.

I handen en portfölj.

Alltid en svart portfölj.

Grubblandes.

Promenerandes.

Alltid lika jävla häftig.

Sen har vi ju den där andra sidan med.

Antagligen,

bortom

all sans.

Antagligen,

lite för

damintresserad

Hundraprocentig,

områdets

svajigaste

svaj.

I huvudet rabblandes på citatet,

”Bara idioter städar, genier behärskar kaos”,

med världens största förakt.

I huvudet tänkandes,

universellt stora tankar.

I huvudet

nöjt tomt på det de andra på hållplatsen kallar sans.

Han har ju ingen sans den där, säger en dam.

Hur kan man i landet sticka ut sådär?

Vit kostym,

portfölj,

hatt,

här bryr sig det inte om att vara anonym.

Jag skulle bli konsertpianist, tänker spionen,

som nog ändå aldrig tänkt att han skulle bli spion.

Jag skulle ta charmen över och bara äga skiten ur skiten.

Jag skulle bli charkuterist.

Jag skulle bli socialdemokratisk politiker.

Jag skulle bli ledande ledare fö fane.

Ta steget uppåt.

Göra mamma för en gång stolt.

Visa grabbarna som e kvar att,

DET FAN VISST KUNDE BLI,

utav någon som aldrig riktigt var.

Det blev ingenting.

Bara en äldre man.

Bara en charmör.

Bara belåten i min konstanta vandring fram och tillbaka på stadens gator med;

min vita kostym,

min svarta portfölj,

mina vita skor

samt min vitsvarta sommar hatt

Det blev bara spion av mig.

Bara spion

Utan Spioneri.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren K.Panzar med Poeter.se id #43342 innehar upphovsrätten